

Molnár Géza

ÚJRA A NAPVILÁGON

Részlet a Szerencsés feltámadás című regényből

Egy álmatlan éjszakán, amikor a kórtermet csak az őrzőlámpa halvány lidércfénye világította meg, a tanácselnök összerakta az eltelt hónapok rideg tényeit, s arra a hátborzongató bizonyosságra jutott, hogy itt már nem lesz semmiféle gyógyulás. Meg fog halni. Ezt a felismerését azonban egyelőre senkinek sem mutatta, senkivel sem közölte.

Az utóbbi napokban furcsa mód megsaporodott látogatói is mind örvendező jó híreket hoztak. Bakos Pisti, a termelőszövetkezet elnöke is, miután letelepedett az ágya mellé tett székre, azzal kezdte: most beszélt az ügyeletes orvossal, ki a leghatározottabban kijelentette, a tanácselnök elvtárs hamarosan elhagyhatja a kórházi ágyat, olyan kedvezőek a laborleletek. „Tehát a gyógyulás útjára léptél, édes egykomám – mondta Bakos Pisti, ez a pirospozsgás, mázsás ember s biztatóan megveregette a beteg paplanon heverő kezét –, hamarosan együtt rúgjuk a bort, vén Tülkös, az öregfiúk meccsén...”

Arról is beszámolt, hogy a téeszben jól mennek a dolgok, a melléküzemágak beváltak, a háztájiak is jól fizetnek a tagoknak. Sokan küldik jókívánságaikat, mielőbbi gyógyulást kívánnak.

A délutáni csendes pihenő után váratlan látogató érkezett. Harangozó Krisztinát, az áldásvári könyvtár vezetőjét látta belépni az ajtón, ki, miután körülpillantott a kórteremben, határozott léptekkel jött az ágyához.

– Drága, drága tanácselnök úr! Szívbeli kedves jóbarátom! De örülök, de nagyon boldog vagyok, hogy újra láthatom – mondta, s közben leereszkedett az ágy mellett álló székre. Tenyerébe vette Csopaki Dömötör kezét, simogatta a megvékonyodott ujjakat.

– Látja, kedves Kriszti, mit művelt velem ez az átkozott betegség – panaszkolta Csopaki. – Nem vagyok én már az a régi, aki oly sokat és nagy örömmel járt a könyvtárba. Mégis, ilyen nyomorult állapotban is, mikor már fél lábbal a sír szélén vagyok, nagy örömet hozott nekem.

– Ó, nem szabad ilyeneket mondani, ne beszéljen így, kedves Dömötör. Ugye, nem haragszik, hogy azzal a régi bizalmassággal szólítottam, amivel a könyvtár kutatószobájában beszélgettünk...

– Dehogy, dehogy! Sőt, kifejezetten örülök. Az elmúlt évek, az élet sok szépsége... – Nem tudta folytatni, elzékenyült. Krisztina megjelenése felidézte benne azokat a jóízű, sajtáságosan meghitt, kellemes órákat, melyeket kettesben töltöttek a könyvtárban.

– Ugye letehetem a kabátomat? – kérdezte Krisztina. – Kint csípős szél fúj, itt meg már fűtenek...

– Ott a fogas az ajtó mellett – mutatta Csopaki.

Látogatója kibújt a tejeskávé színű, könnyű teveszór felöltőjéből, s a fogashoz sétált vele. Ez a ruhadarabja is olyan finom, választékos ízlésű volt, mint a kosztüm, melyet viselt, s mely diszkrétan kirajzolta csipőjének, keblének vonalát. Barna, túsarkú cipője, karcsú bokája felhívta a sok beteg figyelmét a látogató szépen formált alakjára, s rögtön arra gondoltak, milyen nagyszerű nőt csipett fel magának az öreg haver.

Krisztina újra a beteg mellé ült, gyengéden simogatta a hártavékony bőrű kezét. Csopakinak megsajdult a szíve.

– Tudja, Krisztike, most érzem igazán, hogy mit veszítettem, amikor elfojtottam, visszanyomtam magamba mindazt, amit maga ébresztett fel bennem...

Krisztina kedvesen mosolygott. – Én is úgy voltam a látogatásaimmal, drága Dömötöröm. Nehezen vártam az érkezését, lassan múltak az órák, s amikor végre megjött és beszélgetni kezdtünk, elröppent a hétköznapi szürkesége, ránk telepedett a lappangó szerelem. Igen, én is érzem, tudtam teljes bizonyossággal, hogy nemcsak én, de maga is...

Közel hajolt a beteghez, szőke haja ott repdesett Csopaki előtt, ki önfeledten bámult Kriszti nagy, kék szemébe.

– Hogy én mekkora marha voltam – nyögte keservesen. – Öröké a közerkölcs, a család, a pártfegyelem... Az élet a szenvedélyekkel, örömmel elrohant mellettem... De most már késő.

– Sohasem késő, drága Dömötör – és Kriszti finom pusztit lehelt az arcára. – Meg fog gyógyulni, és akkor másik életet kezdünk.

Csopaki eltökélten ingatta a fejét: – Nekem már nincs sok hátra... Ha hívó keresztény lennék, azt mondanám, hogy odaát... De tudom, hogy nincs odaát, csak ez a földi valóság.

– Így igaz – mondta Kriszti. – Ezért hiszem és tudom, el fog jönni hozzám. Semmi sincs befejezve.

Fölállt. – De most már mennem kell, indul a buszom vissza Áldásvárra. Isten velem, kedves Dömötör, csókolom magát milliószor. Mielőbbi teljes gyógyulást kívánok a vizontlátásig...

Csopaki az ajtóig kísérte tekintetével, aztán hanyattfekve, mozdulatlanul bámulta a mennyezetet. Újraélte életének ezt a furcsa kalandját, ezt az évekig tartó kellemes jó barátságot, melyről tudta, ha akar, forró, kedves szerelemmé lobbanhatna. Nem egyszer Krisztina is tanújelét adta, hogy a parázs benne is izzik, s egyszer, valamely ünnepség díszbédjén, amikor egymás mellett ültek, s az elfogyasztott borok hatása alatt megfogta s megszorította a lány asztalon pihenő kezét, Krisztina akkor az ölükbe lógó abrosz rejtekében odanyomta combját az övéhez, de tűzzel és hevesen. S pont akkor szólta át az asztal másik oldalán, velük szemben ülő Sarolta: „Apukám, ideje most már indulnunk?”...

A varázs, a kábulat, mely ezekben a pillanatokban Csopaki fejére borult, széttöredezett, elszállt. Mert hisz következhett volna néhány szó a szerelemtől, halkán, Krisztina füléhez hajolva, amit a terem zibongásában úgysem hallott volna senki, s utána látogatás Krisztina lakásán, s mindaz, ami ilyenkor történni szokott, az, amiről derűs vihogások közepette oly gyakran esik szó kártyázó, izogató férfitársaságban.

Ó, mennyi ilyen s ehhez hasonló szerelmi viszony szövődik Áldásváron is, titkos kapcsolatok, melyekről mindenki tud, aztán a rejtett, dugott botrányok, a szerelmek nehéz, kínos befejezése...

Csopaki, amikor később mindezt hideg fejjel végiggondolta, teljes világossággal látta, hogy ő, a város vezető közéleti embere ezt az utat nem választhatja.

Hogyan beszélhetne akkor a gyűléseken a közélet tisztaságáról, hogyan mondhatna ítéletet a megyei pártszervezet fegyelmi bizottságának tagjaként ilyen és hasonló ügyek tárgyalásán? A közéleti embert ezer árgus szem lesi. Irigyek, furkálódók, kíváncsiak, pletykafészek és bajkeverők. Aknamező ez, ahol minden lépést meg kell gondolni.

Így aztán a társasvacsorán fellángoló vágyakozás, szerelmi szikrázás folytatás nélkül maradt. Átalakult kedves, meghitt barátsággá.

Harangozó Krisztina a történelem és könyvtár szak egyetemi diplomájának elnyerése után kapta meg az áldásvári könyvtár igazgatói állását. A fővárosból helyezték ide, Csopaki Dömötör örömmel fogadta. Csinos, ambiciózus káder, tele életrevaló javaslatokkal, elképzelésekkel, amelyek mind a város kulturális fejlődését szolgálják.

Bár Krisztina nem volt párttag, mégis nagy érdeklődést tanúsított a politika iránt s megbízható, korrekt aktivistaként közreműködött a város kulturális életének fejlesztésében. Előadás-sorozatokat szervezett a magyar történelem jeles fordulópontjairól, kezdeményezte a helytörténeti múzeum létrehozását, mely a későbbiekben néprajzi gyűjteménnyel is gazdagodott.

Azokon a könyvtári kutatószobában lezajlott beszélgetéseken, amelyeken a világtörténelem fontosabb eseményeit vették közösen szemügyre, nem egyszer előhozakodott Krisztina olyan ötletekkel, gondolatokkal, melyeket Csopaki Dömötör a tanácsüléseken saját elgondolásaiként vetett fel s vitt a megvalósulás útjára. Így jött létre Áldásvár testvérvárosi kapcsolata egy alsó-szászországi városkával is. Ennek nyomán már természetes fejleményként következett a német nyelvtanfolyam elindítása.

Ahogy mindezek most Harangozó Krisztina beteglátogatása nyomán elősoríztak Csopaki emlékezetében, váratlanul nehézzé tették az élettől való elszakadás gondolatát. Visszatérően maga előtt látta a nála húsz évvel fiatalabb, karcsú, magas, szőke Krisztinát, hallotta a bizonyosságot szavaiból, hogy újra találkozhatnak, s új életet kezdenek.

Aztán mindezt a nehéz betegség egymásra sorjázó, új és új kínokat hozó napjai a feledés homályába burkolták. Talán mégis annyi maradt Krisztike látogatásának hatásaként, hogy akaratlanul is élesebb szemmel tekintett a betegágyánál mind gyakrabban megjelenő Saroltára. Eddig még sohasem figyelt felesége évről évre jobban terebélyesedő idomaira s arra, hogy egyre inkább formázta a vidéki ténsasszonyokat, öltözködésében s viselkedésében is.

Nem fogalmazta meg magának gondolatait, de egyre jobban érezte, hogy Sarolta asszony nem testesíti meg azt a vonzerőt, mely életben maradásra ösztökélné. A múltó évtizedek során a kezdeti szerelem is megszokott házasársi kapcsolattá szürkült, örök egyforma beszélgetések monotonijává, gépies, unalmas ágykapcsolatokkal tarkítva.

És most az is eszébe jutott, amire eddig sohasem gondolt, hogy ugyan mi várna rá, ha netán mégis felgyógyulna, s néhány év múlva nyugdíjba küldenék? ... A közéleti ember csak addig fontos, míg felelős funkcióban van. Míg függnek tőle, míg mások sorsát is kezében tartja. S ha kiteszik a pálya szélére, ha nyugdíjazzák, ha eléri a „megérdemelt pihenést” – akkor már belesüpped a szürke névtelenek közé.

Pihenés? A vele vénülő, szürkülő, terebélyesedő Saroltával? Ugyan már... Mihez kezdhetne a hivatal, a tanácsapparat, Áldásvár ezernyi gondja-baja nélkül? Kapálgatna a víkendtelkén?... Nem, ebből aztán igazán nem kér...

Következő látogatója doktor Szeremley volt, az áldásvári SZTK-rendelő főorvosa, évtizedes jóbarátja, ki szintén azzal kezdte: konzultált a kollégákkal, többel is, egységes diagnózisuk a közeli biztos gyógyulás.

Szinte nyomában járt a város főpatikusa, ki derűs mosollyal mondta: „Látod, milyen marha az ember! Hoztam magammal morfiumot, úgy hallottam, a kórházban ez hiánycikk, gondoltam, néked ebben a nehéz betegségben már arra van szükséged, itt meg minden orvos azt mondja, hamarost makkegészséges leszel.”

Mindezekre a vigaszokra, biztatásokra doktor Csopaki hálás mosollyal válaszolt, miközben magában azt mondta: blabla, mesebeszéd ez az egész. Újra előkerült rég elfeledett félelme, a tetszhalál.

Valamikor, még ifjabb mozibajáros éveiben látott egy filmet Drakula grófról, ki halála után az éj leple alatt rendszeresen kilépett a családi kriptában elhelyezett koporsójából, s onnan indult vérszívásra, fojtogatásra, mindenféle ijesztő gonosztettek elkövetésére, addig, míg bátor férfiak egy szőlőkarót nem vertek a szívébe. Akkor Drakula gróf ülőhelyzetbe emelkedett, szeme kidülledt, arca eltorzult, mert addig csupán tetszhalott volt, s most halt meg igazán és véglegesen, hogy a kihelyezett szőlőkaró áthatolt a szívére.

Csopaki Dömötör ugyan a legkevésbé sem volt babonás, mégis ez az ifjúkori moziélménye, a gonosz Drakula tetszhalála, ez a gondolat kifürkészhetetlen utakon, makacsul befészkelődött az agyába és rögeszméjévé vált, hogy ha meghal, belőle is tetszhalott lesz a koporsóban, a föld mélyén fog magához térni. Megrázta az iszonyat s kiverette a veríték, ha elképzelte azokat a koporsóban lejátszódó perceket.

Addig-addig gyötörte ez a félelem, míg egy meghittebb beszélgetés során megvallotta Saroltának is, hogy kéri, követeli: halála után az ő szívet is szúrják keresztül a bizonyosság okáért, különben tetszhalottként fog felébredni a koporsóban.

Sarolta hallani se akart erről a rémségről, hogy valakinek átszúrják a szívet, egyáltalán, beszélni sem volt hajlandó a halálról, senkinek a haláláról, legkevésbé Dömötöréről.

Mégis, a tágas kórterem betegágyában, az éjszaka lidércfényes homályában Csopakira újra rámeresztette ijesztő tekintetét a tetszhalál,

s következetesen vizitált nála minden éjszakán. Így ment ez mindaddig, míg türelmét veszve elhatározta, végképp leszámol a félelemmel. Reggel kezelőorvosának kijelentette: ragaszkodik hozzá, hogy a halál beálltának pillanatában átszúrják a szívét.

Az orvos megrökönyödve nézett rá, aztán hahotára fakadt: – Már megbocsásson, kedves tanácselnök úr, de ilyen egetverő marhaságot egész praxisom során egyszer sem hallottam. Hogy egy halottnak átszúrják a szívét?... – Aztán észbekapott: – De hisz ön a gyógyulás útján van, halálról, akárcsak közelről is, semmiképpen sem lehet beszélni...

De Csopakit nem lehetett megingatni: – Kérem, ragaszkodom hozzá!

A nagyviziten, a főorvosnak ugyanezt mondta, aki végül vállalt vont: – Amikor tőlünk gyógyultan távozik, a zárójelentésben megemlíti ezt a különös kívánságát...

A beteget nem nyugtatták az orvosok szavai. Feleségével erről a témáról most sem lehetett beszélni, így hát magához hívta Zoli fiút, az egyik betegszállítót, aki már többször vitte őt vizsgálatokra s némiképp össze is barátkozott vele, pénzt adott néki, s megkérte, vegyen a számára egy jó erős, hosszú, nem görbülő, hegyes kötőtűt, – de ne szöljön erről senkinek.

Miután a kötőtű éjjeliszekrénye fiókjába került, Zoli fiúnak megmarkolta ingét, egész közel húzta magához, s fülébe súgta: „Miután meghaltam s levittek a hullakamrába, maga eljön hozzám, és a kötőtűvel átszúrja a szívemet. De itt most, az édesanyja életére esküdjön, hogy ezt megteszi.” Miután Zoli fiú megesküdött édesanyja életére, ki az ő megszülése utáni percekben meghalt, Csopaki átadott neki egy tapinthatóan jól kibélelt borítékot, fáradozásai jutalmául.

Még nehéz betegsége kezdetén a tanácselnök biztosította kezelőorvosait arról, hogy benne óriási akarat van a gyógyulásra, s ő mindent megtesz ennek érdekében, mert őnéki kötelezettségei vannak Áldásvár lakóival szemben, feleségét sem hagyhatja cserben, és ő hisz az orvostudományban, egészségesen akarja elhagyni a megyei kórházat. Eltökélt gyógyulási szándékát, akaraterejét az elkövetkező hónapokban is hangoztatta orvosainak, kik derűvel nyugtatták: aggodalomra semmi ok, a vizsgálatok, a leletek időről időre jobb eredményt mutatnak, természetes, hogy meg fog gyógyulni.

A múlt hónapok, a nehéz betegség gyötrelmei akaraterejét is felzabálták. Miután Zoli fiúval a tetszhalál lehetőségét is megnyugtatóan elrendezte, megkönnyebbülten várta az elkövetkezendőket.

Az utolsó stációhoz vezető utat megkönnyítendő, öreg cimborája, Áldásvár plébánosa, Kelemen Antal is meglátogatta. Sok-sok derűs órát töltöttek együtt az összeszokott társaság ultipartijain, melyeken a város legfontosabb ügyeit is megvitatták.

A potrohos, nyájas mosolyú, aranykeretes szemüveget viselő pap jó kétliteres vesszőfonatú demizsont tett le az ágy lábához, és szuszogva-fújtatva telepedett le a fehér kórházi székre.

Csopaki még egy halvány mosolyt is kipréselt erőtlen hangja mellé: – Ej-ej, Tónikám, csak nem az utolsó kenetet akarod nékem feladni?

– Ugyan már, nem vagy te valami szentfazék vénasszony – intett elhárítóan a plébános. – Hanem hoztam néked egy kis jófajta misebort abból a hároméves rizlingből, amit úgy szeretted. A doktoraid azt mondták, nyugodtan ihatod, csak hasznodra válik.

Egy ideig diskurálgattak az áldásvári ügyekről, majd a plébános, nem akarván jelenlétével terhelni a beteget, elköszönt. Csopakinak feltűnt, hogy miután megszorította kezét, az öreg pap arca elkomorult, szeméből az aranykeretű üveg mögött szomorú, keserű fények lobbantak, s ajkaival latin szöveget mormolva, váratlanul megáldotta őt, majd sietve távozott.

A hároméves misebor a morfiuminjekciókkal kombinálva igen jóteköny hatással volt a nagybeteg tanácselnökre, sűrűn vette ajkaihoz a demizsont, s elbódulva, könnyű mámorban lebegve érkezett el a lidércfényes kórteremben ahhoz a hajnali órához, amikor erőteljes rúgással bocsátotta utolsó útjára a tüdejéből hangos hörrenéssel távozó lélegzetét.

Az ügyeletes orvos rövid, szakszerű vizsgálattal megerősítette, hogy a beteg egzitált, s intézkedett, a hullát vigyék a proszektúrába, míg az áldásvári temetkezési vállalat kocsija eljön érte.

A tetem elszállítását a kórteremből Zoli fiúra bízták, ki ott állt az orvos mellett, míg az a szükséges vizsgálatot végezte. Bizonyosság okából még meg is kérdezte: „Doktor úr, nem lehetséges, hogy valami élet mégis maradt az öregfiúban? Tetszhalál, vagy ilyesmi...” A doktor legyintett: „Ez itt, édes fiam, olyan igazán meghalt, hogy még a Jézus Krisztus se tudná feltámasztani.”

Hát akkor a kötőtű-akció lefűjva – gondolta megnyugodva Zoli fiú. Egyébként se érzett nagy kedvet egy hulla szurkálására. Látott

ugyan már elég beteget, ki végül is rákerült a tepsire, ahogy itt a kórházban neveztek a hullakamra felé induló tolókocsit, de más volt a fehér lepedőbe csavart mozdulatlan test emelgetése, szállítása, s megint más egy meztelen hulla mellkasának átdöfése, ettől valamiképp idegenkedett.

Csopakit az áldásvári Öregtemetőben, az általa kívánt helyen, ilendően elbúcsúztatták. Ravatalánál beszédet mondott a megyei tanácselnök, s bár az elhunyt nem volt templomjáró, vallásgyakorló ember, Kelemen Antal plébános a katolikus anyaszentegyház szertartása szerint bocsátotta végső útjára Áldásvár nagyszerű, példaélettű fiát – eleget téve ezzel Sarolta asszony kívánságának, mely egybeesett a közóhajjal.

És míg a nehéz hantok a koporsó fedelén dübörögtek, Sarolta szívettépő zokogással borult az őt vigasztalóan magához húzó tanácsitkár, Kenéz Jocó vállára, s közben megfordult a fejében, vége tehát a kórházbajlás nehéz robotjának. Mintha valami szabadságot, szabadságfélét is érzett volna a tűzoltózenekar által fűjt nehéz gyászzené hangjaiból, a sárguló faleveleket pergető őszi szellő lágy simogatásából.

Csopaki Dömötör tevékenységének maradandó érdemeit a temetést követő tanácsülésen jegyzőkönyvben örökítették meg, s kimondták: a törvényileg kötelező ötévi várakozás után emléktáblát avatnak szülőháza falán.

Sírját a temetés napjaiban egyszerű fakereszttel jelölték, a vigasztalhatatlan özvegy, Sarolta asszonyság rokonságnak, ismerősöknek zokogva tördelt szavakkal mesélte, milyen gyönyörű márvány síremléket rendelt a kőfaragó vállalatnál, de hát annak felállításával várni kell, míg a sír földje megülepzik.

Ez a várakozás bizony jó hosszúra nyúlt, bár az Újtemetőt már megnyitották, csakogy Sarolta asszony a bezárt régi sírkertben már nem látta értelmét a márvány síremlék felállításának, a kedves elhunyt átszállítása az Újtemetőbe igen sok költséggel járt volna, s nem is egyezett a volt tanácselnök végakarataival, ki nyomatékkal hangsúlyozta: az Öregtemetőben kíván nyugodni.

Sarolta asszony véleményét megerősítette Kenéz Jocó is, ki a temetést követő nehéz hónapokban is pártfogásába vette a magányossá vált özvegyet, így aztán a gyönyörű márvány síremlék lassan-lassan a feledés homályába merült.

Az idő kereke mindezenközben gyorsan forgott, s a nagyvilágban éppúgy, mint kis hazánkban végbementek azok a változások, melyek-

nek lassú formálódását, alakulását doktor Csopaki Dömötör még tanácselnökként, de kórházi betegágyában is éber figyelemmel kísérte, mindaddig, míg nehéz betegsége el nem ragadta az élők soraiból.

Ahogy teltek az évek, Áldásvár is megszokta az új életformát, a kezdeti nagy buzgás után szürkévé alakult napokat. Ám egy korai órában mégis váratlan esemény köszöntött a lakosságra.

*

Hajnaltól földrengés rázta meg Áldásvár házait. Az ijedősebb öregasszonyok kiszaladtak az utcára, a bátrabb férfiak orrukra húzták a takarót, onnan nézték a csillárok himbálózását s hallgatták a föld alól érkező halk morajlást. Miután észlelték, hogy nem dőlt rájuk a ház, s a csillárok is visszameredtek függőleges helyzetükbe, megfordultak másik oldalukra s aludtak tovább. Az öregasszonyok még tébláboltak a járdákon, de mivel ők sem hallottak egyebet, mint a kakasok rémült kukorékolását, a kutyák szűkülését, becsoszogtak hajlékukba, előkeresték a Mária-füzért, s a rossz lélektől megóvandó magukat gyors imádkozásba menekedtek. Mint minden ijesztő, váratlan eseményben, ebben a földmozdulásban is az ördög kezét érezték.

A rádió reggeli híreiben megemlítette, hogy az országban helyenként kisebb földrengés volt érzékelhető, a Richter-skála szerint 2,3 erősségű, károkról, áldozatokról nem érkezett jelentés. A földmozgás epicentruma az Alföld délkeleti részére tehető – s a hírolvasó már is sorolta tovább az időszerű eseményeket. Áldásvár lakóinak nagyobb része azonban nem volt kíváncsi sem a pártok torzalkodásaira, sem a költségvetés részleteire, az infláció várható növekedésére vagy csökkenésére, hanem már az epicentrum szónál elzárta a rádiót, mert ez éppoly megfoghatatlan és ismeretlen fogalom volt számukra, mint az újabb sokat emlegetett „dzsidipi”.

Ment mindenki a maga dolgára, s a városka utcáin áthaladva csak nagy néha találkoztak egy-egy leomlott kéménnyel, százéves öreg házakon megrepedt tűzfalal, s megnyugodva gondolták: azokat a kéményeket, tűzfalakat már amúgy is csak a Szentlélek tartotta, kis idő múltán földrengés nélkül is omlottak, dőltek volna azok maguktól is.

Az évek óta elhagyatott, gazzal, bozóttal beburjánzott Öregtemető felé senki sem vette útját, hogy kíváncsi pillantását a behorpadt sírokra vesse. Nem is volt ott semmi néznivaló, hiszen a bejárat fölötti, rozsdarágta pléhtábla ugyan makacsul hirdette mostanság is:

„FELTÁMADUNK!” – de ez a távoli jövő ígérete volt, a megrogygyant földkupacok, összevissza dőlt, elkorhadt sírkoszorúk alól a legöregebb áldásváriak tanúsága szerint is még senki nem jött vissza ebbe a földi világba.

Áldásvár az Alföld délkeleti részén feküdt, s a földrengés epicentruma épp ide esett, az Öregtemető alá. Itt volt tehát a földrengés fészke, mely messzire hatóan megmozgatta a felszínt, s itt oly erővel tört fölfelé, hogy kilökte a földből az elhunyt tanácselnök koporsóját. A rozzant, korhadozó fakereszt félrebillent, a sírdomb hantjai szerte-szét gurultak, a masszív tölgyfakoporsó fedele oldalt lecsúszott, s a szemfödő ezüsttel hímzett fátyla alól kimászott Csupaki Dömötör. Kigombolta fekete zakóját, benyúlt inge alá s végiglapogatta mellkasát, főleg szíve tájékát, de bizony ott nem találta semmiféle szúrt sebnék a nyomát.

– Átvert az a szélhámos Zoli fiú! – kiáltott dühösen. – Pedig esküdözött az anyja életére, hogy megment a tetszhaláltól, és a vastag dohányt is eltette!

Szemét lándzsadöfésekként érték az őszi nap bágyadt sugarai. Óvatosan, hunyorogva nézett szét. Embert nem látott sehol, csak a temetőkert vigasztalan látványa terült elé. Tehát feltámadtam, gondolta ingerülten.

Már az elmaradt késszúrás is felháborította, de az Öregtemető ilyen lepusztulása még inkább.

– Alighogy eltemettek, máris hagynak mindent ebek harmincadjára – háborgott. – No, majd gatyába rázom én ezeket!

(Ezredvég, 2006/5.)